

There is no translation of this article

Мир вам!

Докато четем и слушаме днешния евангелски откъс, първото, което не само забелязваме, но остава като траен спомен в съзнанието ни, е с
ъмнението
на единот апостолите – Тома

Тази добре позната история му спечелва определението Тома Неверни, само че той не е единственият, който се съмнява.

Неверието на Тома идва от това, което чул и видял, и от това, което знае. Мълвата, че Христос е възкръснал, не е достатъчна. Неговият гняв, разочарование и болка определено удрят и пречупват вярата му

, но

той

продължава да се бори с прокрадалото се и надвиснало над сърцето му съмнение и не спира да търси

.

Много от хората по онова време се борят със същото съмнение и много от хората в съвременния свят са смутени, когато чуят за Възкресението на Господа. Ние също понякога се съмняваме, особено в тежките моменти на кризи, когато често вярата ни отслабва.

В своята изповед вероятно понякога и ние приличаме на този невярващ ученик, когато ни обземат съмнения, които ни отдалечават от Бога, или действията ни са в противовес на любовта на Отца, но не бива да забравяме, че впоследствие точно този апостол на вярата се пожертва за Бога до смърт и се увенчава с мъченическия венец.

Когато обстановката е по-малко радостна в живота ни и емоциите ни не се отразяват в нюансите на радостта

ние сме склонни да

вдигаме около себе си

стени

и крепости, за да се предпазим и защитим.

Неведнъж Бог ни е помагал и нееднократно сме усещали осезаемо близостта Му, но въпреки това има моменти, в които сякаш се предаваме.

При всичко, което преди това се случва с Тома, в този момент той не успява да запази надеждата, която му се предлага и вече му е дадена.

За съжаление, в неговото отражение всички можем да познаем и себе си.

Когато Исус се явява на учениците, той им казва: „Мир вам!“. Защо точно тези думи? Изглежда

,
Бог винаги знае
от какво
се нуждаем
м
.

Учениците имат нужда от мир в своите изплашени в този момент сърца. Те имат нужда от свято послание ,

точно като нас

.

Думите „Мир вам!“ незабавно правят Евангелието споделено в сърцата им, но това не стига, защото Бог ще изиска в бъдеще много повече от тях – да споделят това послание за надежда, обич и прошка в апостолските мисии и чудесата, които ще извършат, а накрая ще свидетелстват за Христос, понасящи жестокия кръст на мъченичеството.

Ние разбираме, че сами нямаме силата да прощаваме грехове. Прощката ни се дава чрез Исус, а това послание идва към нас чрез учениците.

Христос Възкръсна! Нашият Господ Исус е тук и сега заедно с нас.

Имам ли нужда аз да видя гвоздеите в дланите Му и да сложа пръста си в раните Му, за да повярвам?

Тома прави тежко изявление. Поставя условие: „Няма да повярвам, освен ако...“ Не се ли случва и с нас да поставяме условия на Бога, изисквайки от Него според нуждите и разбиранията си, оставяйки на заден план Неговата воля, обич и мъдрост?

А ако Исус бе оставил Тома, без да го помилва? И му бе позволил да си отиде тъжен?
Това със сигурност би бил
съвършено различен край
от
онзи, който е в Евангелието

Но Бог е богат на милост и за пореден път показва и предлага посланието на мира. Исус можеше и да не
направи
онова, което Тома изисква, но Той за пореден път
предл
ага
милост
та си
,
както прави всеки ден и с нас,
защото ни обича.

Милосърдието е изворът на прощката. За правосъдието казваме, че отрежда според

заслуженото. Милосърдието обаче ни дава онова, което не заслужава ме, а това е истинска благодат в живота.

Исус помилва Тома, веднъж прощавайки неверието му, и втори път, позволявайки му да повярва.

„Господ мой и Бог мой“ – нека пазим спомена за тези думи, с които Исус прави вярата ни реална. Това няма да ни се случи физически, както на Тома, нито о милосърдието на Бога към нас е очевидно и продължава да го има, когато вярваме и когато не вярваме.

Как ще отговорим на Неговото милосърдие, решаваме днес и сега. Той дава обещание н
а

всеки един от нас: „Блажени
, които не са видели и са повярвали!“.

Това

сме

ти и аз тази сутрин. Нека се поклоним и да кажем:

”

Господ мой и мой Бог

“,

и да

Му

се предадем като жива жертва!